

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 197/2013-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júna 2013 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť A. Š., P., zastúpenej advokátkou JUDr. D. K., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 311/09 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 311/09 porušil základné právo A. Š., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Prešov vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Er 311/09 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. A. Š. priznáva finančné zadostučinenie v sume 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. A. Š. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 496,70 € (slovom štyristodeväťdesiatšesť eur a sedemdesiat centov), ktorú je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť na účet jej advokátky JUDr. D. K., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 197/2013-12 z 26. marca 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 311/09 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynuli najmä tieto relevantné skutočnosti:

„Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 17C 111/2003-207 zo dňa 24. 9. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. 11. 2008 a vykonateľnosť 19. 11. 2008, bol žalovaný J. R., bytom P., povinný vydať mi kľúče od bytu, ktorý sa nachádza v P. na ul. S., k jednoizbovému bytu č. 1, ako aj kľúče od vchodových dverí obytného domu, kde sa predmetný byt nachádza k rukám mňa, sťažovateľky ako žalobkyne, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Keďže žalovaný si svoju povinnosť nesplnil, podala som dňa 26. 2. 2009 na Exekútorský úrad JUDr. R. F., P. návrh na vykonanie exekúcie. Exekúcia sa vedie pod Ex 252/09.

Po podaní návrhu na vykonanie exekúcie podal povinný J. R. námietky proti exekúcii a trovám exekúcie a návrh na odklad exekúcie dňa 29. 5. 2009.

Listom zo dňa 16. 9. 2009 som požiadala prostredníctvom mojej právnej zástupkyne súd o prednostné prejednanie námietok a návrhu na odklad exekúcie, keďže som prestárla osoba a od februára 2003 žijem na ulici.

Uznesením Okresného súdu Prešov 2Er 311/09 zo dňa 4. 2. 2012 súd vyhovel námietkam povinného v časti trov konania, v prevyšujúcej časti námietky povinného zamietol, návrh povinného na odklad exekúcie zamietol.

Listom zo dňa 20. 8. 2012 som opätovne požiadala súd, ako aj predsedníčku súdu, aby boli odstránené prieťahy v konaní.

Dňa 28. 10. 2010 podal povinný opätovne návrh na zastavenie exekúcie. K tomuto návrhu som sa dňa 12. 4. 2011 vyjadrila a opätovne som požiadala súd, aby môj prípad riešil prioritne, keďže bývam na ulici, mám zdravotné problémy a vysoký vek (77 rokov).

Listom zo dňa 24. 5. 2012 som sa opätovne obrátila na súd a požiadala som o odstránenie prieťahov v konaní, keďže návrh bol podaný ešte dňa 26. 2. 2009 a exekúcia nie je doposiaľ ukončená. Na tento môj posledný list mi zo strany predsedníčky súdu bola zaslaná odpoveď dňa 14. 2. 2012.

Mám preto zato, že v mojej exekučnej veci postupom súdu a súdneho exekútora dochádza k prieťahom v konaní, od podania návrhu doposiaľ (3,5 roka) nedošlo k doriešeniu môjho návrhu a ukončeniu exekúcie, doteraz kvôli neukončenému exekučnému konaniu žijem na ulici, nakoľko sa nemôžem dostať do bytu, od ktorého mi má povinný vydať kľúče.“

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo A. Š. upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn.: 2Er 311/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov prikazuje, aby vo veci 2Er 311/2009 konal bez zbytočných prietáhov.

3. A. Š. priznáva finančné zadostučinenie 30.000 Eur(...), ktoré je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť A. Š. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd v Prešove je povinný uhradiť trovy konania A. Š., ktoré je povinný zaplatiť právnej zástupkyňi sťažovateľky advokátke JUDr. D. K.(...) vo výške 331,12 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. 1 SprO 468/2013 z 29. apríla 2013 a právna zástupkyňa sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 23. mája 2013.

2.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla chronológiu úkonov vykonaných v napadnutom konaní a dodala tieto relevantné skutočnosti:

„(...) V priebehu tohto konania boli(...) podávané aj rôzne stanoviská a vyjadrenia účastníkov exekučného konania a súdneho exekútora smerujúce k rozhodnutiu o procesných návrhoch účastníkov exekučného konania a iného priebehu exekučného konania. Navyše od právoplatnosti uznesenia súdu zo dňa 13. 06. 2012 (05. 07. 2012) do rozhodnutia o priznaní nároku oprávnenej na poskytovanie právnej pomoci v dovolacom konaní Centrom právnej pomoci (03. 02. 2013) uplynulo najmenej 7 mesiacov. Rozhodnutie Centra právnej pomoci o žiadosti samotnej sťažovateľky na ustanovenie právneho zástupcu pre dovolacie konanie bolo vzhľadom na ustanovenie § 241 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku za primeranej aplikácie tohto ustanovenia aj na exekučné konanie (§ 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku) nevyhnutnou podmienkou ďalšieho procesného postupu súdu vo vzťahu k dovolaniu oprávnenej. Navyše, po právoplatnom rozhodnutí súdu o námietkach povinného neexistovala žiadna zákonná prekážka pre súdneho exekútora, ktorá by mu v zmysle poverenia (s výnimkou trov konania vo výške 487,25 Eur) bránila v pokračovaní exekúcie.

Zároveň oznamujeme, že netrváme na ústnom pojednávaní v tejto právnej veci.“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom stanovisku z 23. mája 2013 uviedla tiež chronológiu úkonov vykonaných v danej veci a dodala:

„(...) Dňa 20. 8. 2010 som požiadala predsedníčku Okresného súdu Prešov, aby zjedнала nápravu, aby nedochádzalo k prietahom, pretože od roku 2003 až do roku 2010 som fakticky ako bezdomovec, nemám kde bývať. (...) Keďže od 27. 10. 2010 nebolo vo veci rozhodnuté, dňa 12. 4. 2011 som opätovne požiadala predsedníčku Okresného súdu Prešov na zjednanie nápravy tak, aby súd vo veci konal vzhľadom na moje sociálne postavenie.

Súd od podania návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 27. 10. 2010 nerozhodol, i napriek mojim žiadosťiam zaslaným predsedníčke Okresného súdu Prešov, avšak dňa 14. 6. 2012 mi Okresný súd Prešov v prílohe zaslal opätovne po dvoch rokoch návrh povinného na zastavenie exekučného konania, ku ktorému som sa opätovne vyjadrila 6. 8. 2012.

Uznesením zo dňa 19. 11. 2012 súd po dvoch rokoch rozhodol o zastavení exekúcie tak, že tento návrh zamietol.

Keďže je tu procesná závada vo vykonaní exekúcie, chýba rozhodnutie vo veci zrušujúceho uznesenia o zaplatení súdneho poplatku za námietky povinného vo výške 66 Eur, ako aj o zastavení exekúcie, mám zato, že došlo k prietahom v konaní zo strany exekučného súdu.

Pokiaľ sa týka vyjadrenia Okresného súdu Prešov v časti podania dovolania voči výroku o vyhovení námietok povinného čo do trov konania vo výške 487,25 Eur a vyhovení námietok povinného čo do trov exekúcie vo výške 231,47 Eur, mám zato, že predmetné dovolanie nie je procesnou vadou na vykonanie exekúcie vydania kľúčov v prospech mňa, sťažovateľky, k 1-izbovému bytu nachádzajúceho sa na S. ul., P.

Prietahy v konaní ja, sťažovateľka, vidím v nečinnosti súdu za roky 2010-2012, kedy exekučný súd procesne nekonal.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 Er 311/09:

Dňa 16. marca 2009 súdny exekútor JUDr. R. F. (ďalej len „súdny exekútor“) podal na okresnom súde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie „*odobratím veci s prísl.*“ na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 111/2003-207 proti povinnému J. R. (ďalej len „povinný“). Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 2 Er 311/09.

Dňa 20. marca 2009 okresný súd vydal pod č. 5707*051862 poverenie na vykonanie exekúcie.

Dňa 29. mája 2009 povinný podal námietky proti exekúcii a trovám exekúcie a taktiež návrh na odklad exekúcie.

Dňa 3. júna 2009 súdny exekútor predložil spis okresnému súde, aby rozhodol o námietkach povinného a o jeho návrhu na odklad exekúcie.

Dňa 22. júna 2009 sa sťažovateľka písomne vyjadrila k námietkam povinného a k jeho návrhu na odklad exekúcie.

Dňa 4. februára 2010 okresný súd uznesením č. k. 2 Er 311/09-27 vyhovel námietkam povinného vo vzťahu k trovám exekúcie a sčasti vo vzťahu k trovám konania, pričom nevyhovel návrhu na odklad exekúcie.

Dňa 22. februára 2010 povinný podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 Er 311/09-27 odvolanie.

Dňa 25. februára 2010 sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 Er 311/09-27.

Dňa 12. marca 2010 sa povinný písomne vyjadril k odvolaniu oprávnenej.

Dňa 24. marca 2010 bol spis predložený Krajskému súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o opravných prostriedkoch v danej veci.

Dňa 15. júna 2010 krajský súd uznesením č. k. 9 CoE 8/2010-72, 9 CoE 21/2010-72 potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v jeho časti vo výroku o vyhovení námietkam povinného, čo sa týka trov konania vo výške 487,25 €, a odmietol odvolanie oprávnenej proti výroku uznesenia o vyhovení námietkam povinného proti predbežným trovám exekúcie vo výške 231,74 €.

Dňa 23. júna 2010 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 18. augusta 2010 sťažovateľka podala dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 9 CoE 8/2010-72, 9 CoE 21/2010-72 a zároveň požiadala o ustanovenie právneho zástupcu v dovolacom konaní.

Dňa 28. októbra 2010 bol okresnému súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie.

Dňa 29. októbra 2010 bol exekučný spis predložený okresnému súdu na rozhodnutie o návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

Dňa 10. novembra 2010 okresný súd zaslal sťažovateľke tlačivo potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch s výzvou, aby toto tlačivo po vyplnení vrátila súdu.

Dňa 15. novembra 2010 sťažovateľka reagovala na uvedenú výzvu súdu.

Dňa 8. decembra 2010 sa povinný vyjadril k dovolaniu sťažovateľky.

Dňa 13. júna 2012 okresný súd uznesením č. k. 2 Er 311/09-120 priznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov pre dovolacie konanie, odkázal oprávnenú na Centrum právnej pomoci a súčasne uložil povinnej podať Centru právnej pomoci písomnú žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 5. júla 2012.

Dňa 14. júna 2012 súd vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k návrhu povinného na zastavenie exekučného konania.

Dňa 10. augusta 2012 sa sťažovateľka vyjadrila k návrhu povinného na zastavenie exekúcie.

Dňa 19. novembra 2012 okresný súd uznesením č. k. 2 Er 311/09-147 povolil odklad exekúcie v časti trov konania vo výške 487,25 € do právoplatnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní sťažovateľky. Zároveň zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie s výnimkou časti trov konania vo výške 487,25 €.

Dňa 18. januára 2013 okresný súd vyzval Centrum právnej pomoci v P., aby uviedlo v akom štádiu je žiadosť sťažovateľky „o ustanovenie advokáta pre dovolacie konanie“.

Dňa 25. januára 2013 Centrum právnej pomoci uviedlo, že rozhodnutím sp. zn. 4 N 2227/12 priznalo sťažovateľke právnu pomoc v predmetnom dovolacom konaní, avšak toto rozhodnutie ešte nie je právoplatné.

Dňa 19. apríla 2013 Centrum právnej pomoci oznámilo súdu, že uvedené rozhodnutie, ktorým bola sťažovateľke priznaná právna pomoc v predmetnom dovolacom konaní, je už právoplatné.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal(...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Er 311/09 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je pod konaním, v ktorom sa takáto vec prerokováva, potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj konanie odvolacieho a dovolacieho súdu, ďalej konanie v správnom súdnictve, ako aj konanie o výkon rozhodnutia. Tento právny názor ústavného súdu vychádza z toho, že ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce činnosť súdov v občianskych a trestných veciach nevynímajú z ich povinnosti konať bez zbytočných priet'ahov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana (I. ÚS 70/98).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v exekučnom konaní vzhľadom na jeho predmet, skutkovú a právnu povahu nemožno hodnotiť ako zložitú vec (napr. I. ÚS 56/02, II. ÚS 228/2013).

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že okresný súd bol v danej veci opakovane absolútne nečinný, a to konkrétne od 22. júna 2009 do 4. februára 2010 (minimálne sedem mesiacov), od 8. decembra 2010 do 13. júna 2012 (osemnásť mesiacov) a od 10. augusta 2012 do 19. novembra 2012 (tri mesiace). Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas takmer dva a pol roka súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti, bez zbytočných prieťahov.

Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitou vecou ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu, a preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30 000 €, pretože *„právna neistota, v ktorej sa nachádzam, mi spôsobila nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu. Moja ujma spočíva v tom, že dochádza k prehlbovaniu mojich*

útrap psychických, ako aj ekonomických, od februára 2003 žijem doslova na ulici, krátkodobo prespávam v rôznych charitách, kde som sústavne konfrontovaná ostatnými neprispôsobivými občanmi, som prestárla 78 ročná osoba, s podlomeným zdravím, preto mám zato, že zo strany súdu je povinný zvýhodnený oproti mne ako oprávnenej a ja som naopak znevýhodnená.“

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťúčením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťúčinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, ako aj vzhľadom na všetky okolnosti zisteného porušenia jej práv, na povahu veci a životnú situáciu sťažovateľky považuje za primerané v sume 3 500 €.

Z uvedených dôvodov ústavný súd o žiadosti sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťúčinenia rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia 8. marca 2013, spísanie spresnenej ústavnej sťažnosti zo 14. marca 2013 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 23. mája 2013). Za tri úkony vykonané v roku 2013 patrí odmena v sume trikrát po 130,16 € a režijný paušál trikrát po 7,81 € v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 413,91 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % DPH, teda sumu 82,78 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 496,70 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2013